

ταβάλλωνται ἀποτόμως καὶ νὰ παρκαδίσωσι τὴν καρδίαν αὐτῶν λαίαν, εἰς ἐλαττώματα καὶ πάθη παντοειδή.

Ἀπεπειράθημεν νὰ καταστήσωμεν καταληπτὸς οὐχὶ τοὺς δισταγμούς, ἀλλὰ τὰς λεπτότητας τοῦ Γουσταύου· ἐπειδὴ ἡ καρδία αὐτοῦ δὲν ἐδίσταζε πλέον μεταξὺ Νισσέττας καὶ Λαυρεντίας. Μόνον διηρωτῶτο, ἐὰν βεβαίως εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πράξῃ ὅ,τι ἔπραττεν. Ἐνίοτε τὸ κακὸν μέρος τῆς φύσεώς του — διότι ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἐν ἐκυτῷ κακόν τι ἐνστικτον, ἀναφαινόμενον ἐν ταῖς μεγάλαις περιστάσεσι τοῦ βίου, καθ' οὗ δύναται νὰ θοικαμβεύσῃ ἐπὶ τέλους, ἀλλ' ὁ περ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὕλισμοῦ του διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὴν δεσποτείαν του — τὸ κακὸν μέρος τῆς φύσεώς του, λέγομεν, τῷ ἐπιθυροῦν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸ οὗς ὅτι ἐπὶ τέλους κατ' οὐδὲν ἔπρεπε νὰ τον στενοχωρῇ ἡ Νισσέττα, ὅτι ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ δὲν ἔλαβον τόσας προφυλάξεις ὅπως τὴν ἐγκαταλίπωσιν, ὅτι ἦτο μία τῶν νεανίδων ἐκείνων τῶν πάντοτε λίαν εὐτυχῶν δι' ὅσα πράττουσιν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ὅτι, ἐξασφαλίζων αὐτῇ θέσιν τινα, ἔπραττε πλείονα τῶν ὅσα ὤφειλε νὰ πράξῃ. Ὁ Γουσταῦος ἀπεδίωκε βέβαια τοὺς συλλογισμοὺς τούτους, ἐφ' οἷς ἡσχύνετο ἐαυτόν· ἀλλ' ἐπληρόχοντο ἀδιακόπως. Ἦσαν δι' αὐτὸν ὅ, ἡ ἐλλιπὲς βάρος, ὅπερ ἔχων τις πάντοτε πρόχειρον, καταλήγει εἰς τὸ νὰ κατανοήσῃ ὁποῖον ὄφελος δύναται νὰ ποφέρῃ αὐτῷ τοῦτο, καὶ ἡμέραν τινα ἐκπλήσσειται, θεὸς αὐτὸ εἰς πλάστιγγα καὶ ἐπωφεληθεὶς ἐξ αὐτοῦ. Ὅσον ἐλευθέρως καὶ ἂν εἴναι τις, ὑφίσταται ἀρκετὰς δυσκολίας, ὅπως ἀναγκάσῃ τὴν καρδίαν τοῦ νὰ λησμονήσῃ πᾶν ὅ,τι συμφέρει αὐτῷ νὰναμιμνήσκηται.

Καὶ ὅμως ὁ Γουσταῦος ὤφειλε τοσάυτας στιγμὰς εὐφροσύνης πραγματικῆς εἰς τὴν Νισσέτταν, ὥστε θὰ ἦτο ἀχάριστος, ἐὰν τοῦλάχιστον δὲν ἀνεζήτηε περὶ ἐαυτοῦ δικαιολογίας διὰ τὴν θλιψίν, ἣν ἔμελλε νὰ τῇ προσενηθή. Ἡ χαριστεῖτο τότε ἀναμιμνησκόμενος τῶν φίλων του, οἵτινες εἶχον εὐρεθῇ ἢ σχεδὸν εὐρεθῇ εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἐκεῖνος θέσιν καὶ τοῦ τί εἶχον πράξῃ. Εὗρισκε πάντοτε, τοῦτο δὲ τον ἐνεθάρρυνεν ἐπὶ μᾶλλον, ὅτι δὲν ἔπραξαν ὅσα ἔμελλε νὰ πράξωσι καὶ ὅτι ἐν τούτοις οὐδὲν ἐγένετο περὶ αὐτῶν.

Ταῦτα πάντα διελογίζετο ἀπὸ Σιαλὸν μέχρι Νικαίας, ὅτε δὲ ἀφίκετο πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἐδμόνδου, ἐνθα ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὴν Λαυρεντίαν, ἡ καρδία του ἐπάλλετο, ἐξ ἐλπίδος βεβαίως, διότι αἱ τύψεις εἶχον ἤδη ἐκλίπη.

Εὗρεν ἀπαντας συνηγμένους ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὡς τὴν προτεραιάν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐγένετο δεκτὸς ὡς πάντοτε.

Ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις ἤρχιζε νὰ περιπατῇ. Ἡσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Ἀντωνίνης καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Δεπερέ. Ἡ δεσποινὴς Δεμορτῶν ἠρυθρίασε καὶ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπουσα αὐτὸν εἰσερχόμενον Ὁ ταγματάρχης, ἡ σύζυγός του

καὶ ὁ κύριος Δεβὼ προσμειδίων αὐτῷ.

— Ἐμπρός, ἀγαπητέ μοι κύριε Γουσταῦ, εἶπεν ὁ κύριος Δεμορτῶν, ὠθῶν τὸν νέον πρὸς τὴν Λαυρεντίαν, ἀσπασθήτε τὴν γυναικά σας.

Ἡ Λαυρεντία ἔτεινε τὸ μέτωπον τῷ Γουσταύῳ, θλίψαντι τὰς χεῖρας αὐτῆς.

— Δὲν συλλογίζεσθε πλέον τοὺς Παρισίους; τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Δύνασθε νὰ το ἐρωτᾷτε;

— Τὸ ὀρκίζεσθε;

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Καὶ εἰσθε εὐτυχῆς;

— Τόσον εὐτυχῆς, ὥστε δὲν εὕρισκω λέξεις νὰ ἐκφράσω τὴν εὐτυχίαν μου.

— Βλέπετε, κυρία Δεμορτῶν, εἶπεν ὁ ταγματάρχης στενάζων, ἰδοὺ πῶς ὁ πατήρ σου μὰς ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων πρὸ εἰκοσιδύῳ ἐτῶν.

— Ἐθε νὰ δύνανται νὰ εἰπωσι τὸ αὐτὸ μετὰ εἰκοσιδύῳ ἔτη!.. ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεμορτῶν, παρατηροῦσα τοὺς δύο νέους μετὰ τρυφερότητος.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σᾶς. Γουσταῦ, εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ Δωμῶν.

— Ἐπραξας καλῶς, τῷ εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος χαμηλοφώνως.

Παραδόξον! Ὁ Γουσταῦος ἡσθάνθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς του οἶοναί ψυχικὴν στενοχωρίαν, βλέπων ὅτι οὔτε ἡ κυρία Δεπερέ οὔτε ὁ Ἐδμόνδος ἐφαίνοντο ἀναμνησκόμενοι τῆς Νισσέττας, ἥτις, καθ' ἣν ὥραν συνέβαινεν ἡ σκηνὴ αὐτῇ, ἔγραψε πρὸς τὸν Γουσταῦον πόσον ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ πόσον ἐπεθύμει ἤδη τὴν ἐπάνοδόν του.

Δυστυχῆς Νισσέττα!..

— Βλέπετε, ἀγαπητέ μου Γουσταῦ, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεπερέ, ἐκράτησα τὸν λόγον μου.

— Καὶ πότε θὰ γείνη ὁ γάμος; ἠρώτησεν ἡ Λαυρεντία, ἥτις ἔρριφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς, λέγουσα τοῦτο.

— Ὅταν ὁ Ἐδμόνδος, ὁ μάρτυς μου, θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν τότε, εἶπεν ὁ κύριος Δεβὼ, καὶ πρέπει νὰ γείνη τοῦτο μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, διότι ἐπὶ δύο μῆνας ἀκόμη δὲν πρέπει νὰ καταλίπῃ τὴν οἰκίαν ταύτην.

— Ἐλπίζετε; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ Γουσταῦος τὸν ἱατρόν.

— Τὰ πάντα βαίνουνσι καλῶς, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Τώρα, Γουσταῦ, ὑπάγετε ν' ἀναπαυθῇτε ὀλίγον, εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ εἰς τὸν Δωμῶν. Εἶναι γλυκὺς ὁ διαδεχόμενος τὴν χαρὰν ὕπνος.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Γουσταῦος ἀνῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνά του, λέγων καθ' ἑαυτόν, ὅπως δώσῃ πέρας εἰς τὰς τελευταίας ἀναμνήσεις, αἵτινες διήρχοντο τοῦ πνεύματός του:

«Τώρα πλέον δὲν δύναμαι νὰ μεταβάλλω γνώμην. Τὰ πάντα ἐτελείωσαν.»

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Διήγημα

[Συνέχεια.]

Ἐν τούτοις ἐν τῷ δυστυχίματι τούτῳ ἡ κυρία δὲ Σέβη δὲν ἔχασε τὴν συνήθη εὐθυκρισίαν τῆς. Δὲν ἐδέχθη νὰ μεταβῇ ὅπως κατοικήσῃ εἰς ἑρμηδὸν τι χωρίον τῆς Γαλλίας, ὅπου δευτέρως τις ἐξ ἀδελφῶν τῇ προσέφερεν ὡς ἐλεημοσύνην πτωχὴν φιλοξενεῖαν, ἀλλὰ μείνασα ἐν Αἰγύπτῳ, ἀφ' οὗ συνήθροισεν ὅ,τι ἡδυνήθη νὰ σώσῃ ἐκ τῆς περιουσίας τῆς, ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ μετὰ τοῦ κόσμου ὡς ἄλλοτε, διότι ἡ κυρία δὲ Σέβη, ἐπιτηδεύα μὴτηρ οὔσα καὶ ἔχουσα ὠραιότητα θυγατέρας, ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἦτο λίαν ἀτυχῆς ἐὰν δὲν κατῴρου νὰ τὰς ὑπανδρεύσῃ ἀνευ προικῶς.

Βεβαίως οἱ ὄνειροπολοῦμενοι γαμβροὶ δὲν θὰ ἄφινον τὴν μητέρα τῆς συζύγου των ἐν τῇ δυστυχίᾳ, αὕτη δὲ πάλιν θὰ ἦτο τόσον σπανία πενθερά, ὥστε οὔτε ἐπαίσθητή θὰ ἐγένετο ἡ παρουσία τῆς.

Καὶ ταῦτα ὄνειροπολοῦσα ἔτρεχεν ἀπὸ ἐορτῆς εἰς ἐορτὴν πάντοτε ζητοῦσα, οὐδέποτε εὕρισκον καὶ ὅμως μὴ ἀπελπιζομένη.

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἡ Χριστίνα τὴν ἀνησυχίαν.

Ἦτο ἀγρία, ὄνειροπόλος κόρη, αὕτη ἡ Χριστίνα, καὶ τὸ ὄνειρόν τῆς ἦτο νὰ ἀγαπήσῃ, ὡς ἐὰν εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο οἱ πτωχοί.

Γέρων τις πασῶς, ναθὰβ τις, ἠθέλησε νὰ τὴν ἐργολαβήσῃ. Ἀλλ' αὕτη ξηρότατα, μὲ τὸ παγετώδες ὕφος τῆς, τοὺς ρῶθωνας ἔχουσα δεσταλμένους, τῷ ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως:

— Δὲν πωλοῦμαι.

Ἡ ἀπερίσκεπτος! Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀνότητος αὕτη ἀπάντησις ἦτο ὠραιότατη· ὁ δὲ πασῶς ἐφοβήθη μὴ, περιπαθῇ χαρὰ κτήρα ἔχουσα, διαπραξῇ ἀνεπανόρθωτόν τι λάθος, τοσοῦτον ἡ προσπάθεια τῆς νεανίδος, τοῦ νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὰ ὀπισθεν τῶν ὑελωμάτων ἐκθέματα τῶν ἐμπόρων, τὸν ἐτρόμαζεν.

Εὐτυχῶς μετεβίβασε τὴν συμπάθειάν του ἀπὸ τῆς Χριστίνης εἰς τὴν Μαργαρίταν, αὕτη δὲ ἐγνώριζε πῶς νὰ τὸν κρατήσῃ.

Τὸ κυνήγιον τῶν συζύγων, πανταχοῦ ἄλλως τε ἐπιτετραμμένον, εἶνε συνηθέστατον ἐν Ἀνατολῇ, ὥστε οὐδεὶς ἡδυνάτο τι νὰ εἴπῃ.

Ἄλλ' ὅσον μετρία καὶ ἂν ἦτο ἡ πολυτέλεια τῶν τριῶν τούτων γυναικῶν πολλοὶ ἠπόρουσαν πόθεν ἐπρομηθεύοντο χρήματα, καὶ κρυφίως ἐπιθυροῦντο τὸ ὄνομα τοῦ γέροντος πασσᾶ, τακτικῶς ἐπισκέπτου τῆς οἰκίας των. Αἱ κακαὶ μάλιστα γλῶσσαι ἔλεγον ὅτι δὲν τὸν εἴλκυον μόνον αἱ θυγατέρες, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ μὴτηρ των μὲ τὴν ὠρμον, ἀλλὰ θελκτικὴν εἰσέτι καλλονὴν τῆς.

Ὁ κόσμος θέλει νὰ φαίνεται πάντοτε καλὸς πληροφορημένος, διὰ τοῦτο ὅταν δὲν γνωρίζει, ἐφευρίσκει.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν ἐνδιέφερον τὸν Ραούλ. Ἦγαπᾶτο, καὶ περὶ τούτου ἦτο βέβαιος, διότι ὅσα ἤκουε περὶ τῆς νεανίδος καὶ ἡ γυνῶσις τοῦ χαρκατῆρός της τὸ ἐπεβεβαίουν. Ἦγαπῶντο ἐνθουσιωδῶς, παραφόρως καὶ ἐν τούτοις συχνάκις ἐτρόμαζεν ἕνεκα τῆς περιπαθοῦς φύσεως καὶ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας τῆς γυναικὸς του, εὐθὺς ὅμως ἐθαρρύνετο, σκεπτόμενος ὅτι ταχέως ὁ χρόνος ἤθελε κατευνάσει τὰς ὁρμὰς ταύτας.

Ἐν Αἰγύπτῳ δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ. Ἐβιάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, λαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Χριστίαν, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐκ μέσου τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν διασκέδασεων καθιστῶν αὐτὴν ἀξίαν βραβύων δὲ Βουαρμερόν. Εἰς Παρισίους ἐπὶ τέσσαρα ἔτη οὐδεὶς τὴν ἐγνώρισε, διότι αὕτη προετίμα ὅλων τῶν χορῶν καὶ τῶν ἐορτῶν τὴν κατὰ μόναν συνομιλίαν μετὰ τοῦ συζύγου της, κατὰ τὰς ἐσπέρας, ὅτε διαρκεῖ εἰσέτι ἡ γλυκεῖα τοῦ λυκόφωτος λάμπει.

Τὰ τέσσαρα ταῦτα ἔτη ἐνεθυμεῖτο ὁ Ραούλ ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του, ἐνῷ αἱ ὥραι ἔφευγον καὶ οἱ ἔξωθεν γέλωτες, οὓς οὔτε κἂν ἤκουσε πλέον, ἐγίνοντο θορυβώδεστεροι, προκαλούμενοι ὑπὸ τῶν σκέψεων τοῦ ἱατροῦ.

Ἀκολουθῶν τὸν ροῦν τῶν ἀναμνήσεών του, ἔβλεπε τὰ παῖδιά, ἅτινα ἦλθον εἰς τὸν κόσμον τοσοῦτον ταχέως, ὅπως στολίσωσι διὰ τοῦ θορύβου καὶ τῶν μειδιαμάτων, διὰ τῶν ἀδεξιών καὶ χαριέντων σχημάτων των, τὴν φωλεὰν τῆς ὁδοῦ Βελλιέρ, ἐν μέσῳ τῶν Παρισίων, πλησίον τῶν ὑψηλῶν δένδρων τοῦ δάσους Μονσώ. Τώρα πλέον θὰ ἐφλυάρου βεβαίως ὡς ἀληθὴ πτηνὰ καὶ ὁ Ραούλ τὰ ἔβλεπε διὰ τῆς φαντασίας γονυπετῇ, μὲ μόνον τὸ ὑποκρίσιν, νὰ παρακαλῶσι τὸ ἐσπέρως τὸν Θεὸν διὰ τὸν μπαμπά των! Τὴν πρώτην ταύτην λέξιν τῶν παιδιῶν ὁ Γεώργιος πρὸ πολλοῦ θὰ ἐπρόφερε καὶ ὁ Ραούλ ἐνόμιζεν ὅτι αἰσθάνεται ἤδη μετὰ τῶν φρικιάσεων τῶν θωπειῶν, τοὺς μικροὺς βραχίονας τοῦ παιδίου ἐνουμένους περὶ τὸν λαιμὸν του. Μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ ἔβλεπε τὸ ἀγαπητόν του τέκνον, διότι ὑπέθετεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἦτο ἤδη εἰς Βρέστην μετὰ τῶν παιδιῶν βεβαίως, ἀναμένονσα αὐτὸν ἀνυπομόνως. Ὡ! Τὴν γλυκεῖαν ταύτην ὥραν τῆς ἐπιστροφῆς, τοὺς ἀφώνους ἐκείνους ἐναγκαλισμούς, τὴν λήθην τῶν βασάνων, τὴν χαρὰν ταύτην, τὴν ἀποδιώκουσαν πᾶσαν ἄλλην σκέψιν καὶ πληροῦσαν τὴν καρδίαν, οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ νυκτικοῦ, ζῶντος μεμνημένου πλησίον τοῦ κόσμου, ὃν μόλις ἐγγίζει παραπλέον, δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ καὶ νὰ κοσμήσῃ ἔτι μᾶλλον διὰ τῶν ὀνείρων του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πηδαλιούχος τις ἔκρουσεν ἡσύχως τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου.

— Εἰσέλθετε.

— Πλοίαρχε, εἶναι τέσσαρες παρὰ τέταρτον.

— Ἀπὸ τώρα;

Ἐκλείσε ταχέως τὰς φωτογραφίας, ἔλαβε τὸν μανδύαν καὶ τὰ δίδωτρά του καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς γεφύρας, ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὸν σύντροφόν του.

Εἰσῆρχοντο εἰς τὸν λιμένα τῆς Βρέστης.

Β'

Ἀλλ' ἡ Χριστίνα δὲν ἦτο εἰς Βρέστην καὶ τούτου ἕνεκα ἐφαίνετο εἰς τὸν Ραούλ, ὅτι ἡ Βρέστη δὲν ἦτο Γαλλία.

Ἀπαθῶς, ἀνῆρχετο τὴν ὁδὸν Σιάμ ἐμποδιζόμενος ὑπὸ παιζόντων μικρῶν Βρεταννῶν, μὲ τοὺς μεγάλους σκούφους των, ὑπὸ ναυτῶν ἀγαθῆς φυσιογνωμίας, χαίρετῶντων εὐσεβῶς, ὡς θὰ διήρχετο ἄγνωστον καὶ ἀσήμαντον ὁδόν, ἄνευ συγκινήσεως, ἄνευ περιεργίας.

Τὸ βλέμμα πεπλανημένον ἔχων ἀνεγίνωσκε καὶ πάλιν ἐπιστολὴν τῆς Χριστίνας, ληφθεῖσαν τὴν πρωίαν ἐκείνην:

Ραούλ μου,

Ἐλατὰ κακοδιαθεσία μὲ ἐμποδίζει νὰ ἔλθω εἰς προϋπάντησίν σου καὶ νὰ σὲ ἴδω μόλις φθάσῃς...

Κατωτέρω ἐξηγεῖτο ἡ ἀόριστος λέξις «κακοδιαθεσία», ἣτις τοσοῦτον τὸν ἐτρόμαξε κατ' ἀρχάς:

Ἐποφύεω ἀπὸ ἐλαφρὸν κρυολόγημα, ἀσθένειαν κοινὴν καὶ ἀκίνδυνον, ὀλίγον πυρετὸν καὶ κόπωση, σχεδὸν τίποτε, τὸ ὅποσον ἐντοῦτοίς μὲ ἀναγκάζει νὰ μείνω εἰς τὴν κλινὴν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη, δηλαδὴ ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας...

Κατόπιν εἶποντο διαχύσεις χαρᾶς καὶ θλίψεως, γελῶτων καὶ δακρύων, σκέψεις νευρικῆς γυναικὸς, καί, ἀνωφελεῖς ἄλλως τε, διαβεβαιώσεις παραφόρου ἔρωτος...

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐτρόμαξε τὸν Ραούλ.

Κατὰ πρῶτον ἡ εὐτυχία τοῦ ἔχανε μέρος τῆς ἀξίας της, μὴ παρουσιάζομένη ὡς αὐτὸς τὴν εἶχε φαντασθῇ μετὰ τρεῖς ἡμέρας δὲν θὰ ἦτο πλέον τὸ αὐτὸ ἔπειτα ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας, τοὺς τρεῖς αἰῶνας, ὡς ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, καὶ ὅταν τις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον περιέμενεν, αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ εἶναι αἱ μᾶλλον κοπιώδεις.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἄλλως τε, ἡ Χριστίνα θὰ ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ ταξιδεύσῃ μέχρι Βρετάννης;

Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς πρὸς ἐκείνους, οὓς ἀγαπῶμεν, κρύπτομεν ἐνίοτε τὴν ἀλήθειαν, φυλάσσοντες δι' ἡμᾶς τὴν θλίψιν. Ποσάκις αὐτὸς οὗτος εἶχε γράψῃ τὴν τετριμμένην φράσιν: «εἰμαι πολὺ καλὰ», ἐνῷ οἱ ὁδόντες του συνεκρούοντο ἐκ τοῦ πυρετοῦ ἐν νοσηρᾷ τινὶ ἀποικίᾳ!

Ταῦτα σκεπτόμενος δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ ταύτῃ βεβαιότητι ἤθελε νὰ ἴδῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ νὰ βεβαιωθῇ.

Ἐν τούτοις ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ ἐπ' ὀλίγον καὶ ἠρκέσθη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, γράψας ἐκτεταμένην ἐπιστολήν μετὰ δὲ τοῦτο, ἡσυχώτερος γενόμενος ἐκ τῆς νοσηρᾶς ταύτης συνομιλίας, δι-

ηυθύνθη πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς «Πλατείας τῶν Ὀπλῶν» ξενοδοχεῖον «Τὸ Χρηματιστήριον», ὅπου κατέλαβε τὸν αὐτὸν θάλαμον τοῦ πρώτου πατώματος, ὃν πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχεν, ὅτε ἡ Χριστίνα ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς Βρέστην, μὴ θέλουσα νὰ τὸν ἀφίση παρὰ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν.

Πόσον γλυκεῖας ὥρας διήλθον ἐκεῖ μόνοι, ἄνευ τῶν τέκνων, ὡς δύο ἐρασταί!

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ ἐν τῷ θαλάμῳ ὁ αὐτὸς τάπης, τετριμμένος εἰς τινὰ μέρη, ἡπλοῦτο ἐπὶ τοῦ δαπέδου, προσηλωμένος διὰ μεγάλων χρυσῶν ἡλῶν τὸ μικρὸν ἀνάκλιντρον διετῆρει τὴν αὐτὴν θέσιν, παρὰ τὴν θερμάστραν, τὰ νῶτα ἔχον ἐστραμμένα πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀνοιγόμενα παράθυρα τὰ ἔπιπλα ἔμενον ὡς εἶχον τότε καὶ ὅμως πάντα ταῦτα εἶχον ὅψιν ψυχρὰν καὶ ἄνευ ζωῆς, ἣτις τὸν ἐπάγωνεν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Δ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Οἱ Μερόνυμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορῶν Ἐαδὲ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδόσεις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιστῶν». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμῖα», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρεσθόργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Ἀέων Ἀέωνος», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως» μυθιστορία..... Δρ. 2 [2,20]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγέλου Ὀρλέν..... Δρ. 1,70 [1,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ (τόμ. 2) Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικῇ, ὑπὸ Γεωργίου Ἑβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5 50 [6]

«Ἡ μυστεριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματι ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου, ἡθοιοῦ..... λ. 70 (80)

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐαδὲ—Δὲ—Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσιτάραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λ. 50 [60]